

Bevezetés:

Amikor elkezdtem gondolkozni, hogy mi lehetne a téma, amiről beszélgetnünk kellene, tudtam, hogy ez a rész az. Többször átlapoztam a könyvet oda-vissza, jeleket helyeztem el részeknél, amelyek kapcsolódnak a témához, amiről beszélnem kell.

KELL. Ez nem külső kényszer és nem belső akarat. Szükségszerű FELADAT. Természetes, magától értetődő egyedüli VALÓSÁG a számomra, amit kaphatok, és adhatok ebben a pillanatban. Fogadjátok örömmel.

Egy alkalommal, amikor a GYERMEKRŐL beszélgettünk – éppen az a rész volt a témánk, amit az Úrvacsora előtt az Evangéliumból felidéztünk – megfogalmazódott bennem, hogy a gyermekek létállapota még az állati létállapothoz közeli képet mutat. Ez adott okot némi megütközésre. Ildikó felidézte, hogy Feri bácsi mindig azt mondta, hogy az ember nem állat, soha nem is volt az, és megkérdezte, hogy lehet a gyerekeket az állatokhoz akárcsak hasonlítani is.

Ami bennem megjelent, az egyáltalában nem negatív, leminősítő vagy leértékelő vélemény volt a gyermeki létállapotról. Úgy fogalmazódott meg, mint az ember fejlődésének természetes része. A gyermekeket jellemző ösztönösség, öntudatlanság képe jelent meg. Az az állapot, amiben még nem képesek felmérni a tetteik következményeit, azokért nem tudnak felelősséget vállalni. Természetes módon a szüleiktől, környezetüktől függő, kiszolgáltatott viszonyban élnek az életüket, miközben – szintén ösztönös – tanulási és növekedési folyamat zajlik bennük, ami a felnőtté válásukkal véget ér, hogy átadja a helyét egy új életszakasznak.

Kicsit is objektíven szemlélve őket, nyilvánvalóvá válik a tévedés, ami a gyermekeket példaként, a tisztaság, büntelenség, ártatlanság megtestesítőiként, „kis angyalokként” állítja elénk.

Ennek a háttere, ami az ember ösztönvilágában rejlik, mondhatjuk hormonális. Ebből a szempontból a felnőttek sem mentesek a természet, a biológia törvényei alól, csak épp, ahogy az állatok a maguk természetességében élnek a természet Isten alkotta törvényei alatt, az ember ezeket meg akarja magyarázni, ami persze a tisztánlátás hiánya, az anyag által korlátozott szellemi képességei eredményeként gyakran félremagyarázáshoz vezet...

Mi a tény? Az, hogy a gyerekek puszta létüknél, megjelenésüknél fogva ösztönös érzelmi túláradást váltanak ki az emberek legtöbbszörében: édesek, aranyosak, cukik, gügyögnek, bukdácsolnak, lehet őket gyömszölni, játszani velük... Imádni valóak, no. Baj ez? Nem, semmiképp. Csak a maguk helyén kell

kezelné a piciny emberkék iránti ösztönösen pozitív érzelmeinket, és a gyerekeket nem többnek, másnak látni, mint akik, amik: gyerekeknek.

A gyerekek szeretete az új generációk felnövekedése, a reprodukció, a testi lét fenntartása érdekében szükséges beépített ösztön. Az állatok is többé-kevésbé hasonlóan szeretik, gondozzák a kölykeiket egészen addig, amíg azok önálló életre képessé nem válnak. Ez nagyon jól is van így, hiszen az életet és a jövőt szolgálja, és nem más alkotta ezt meg így, mint a TEREMTŐ ISTEN.

Szóval a hiba nem a gyerekekben, nem az ő teljesen természetes létállapotukban van, hanem a „felnőttek gépezetében”...

De akkor miről beszél Jézus? És milyen GYERMEKRŐL beszél az angyal? Nyilván nem a néhány éves emberkékről... Nézzünk tehát a testen túl: ki az Új, akit meg kell szülnünk?

- **Az Új tánc örvény felfelé. Erőörvény.
Egyelőre játsszatok! Ez előkészület.
Új Játék – Új Tánc – Új Világ.**
- **A GYERMEK, HA JÁTSZIK, ÖNFELEDT.
ELFELEJTI ÉNJÉT.
Az Új Játék ezt hozza létre.
A gyermek, aki magában nem tud játszani, halott.
Erők pergetnek, dobálnak, vagy *te* pergeted őket.
Nagy különbség!
Ugye érzed? Adatik néked.
NEKI szolgálni – van-e édesebb?
Ha megízlelnéd egyszer az önfeledt játékot!
(Beszélgetés az angyallal 151. o. 26. beszélgetés Lilivel)**

Az első olvasáskor is látszik, hogy itt valami hatalmas dologról van szó: ez a GYERMEK önfeledten játszik a világ erőivel, csak táncol, és közben Új Világot teremt... NEKI szolgál, a TEREMTŐNEK... Hogyan? Önfeledten, boldogan, édes örömmel Istenbe feledkezve.

A testi gyermek képe a szellemben fordulva egészen új értelmet nyer: nem az önálló, kiszolgáltatott, felelősségvállalásra alkalmatlan kisgyerek, hanem az Istengyermek képe jelenik meg, és ebben a Világ teremtéséért való felelősség, az Isten teremtésének létbe hívása, hordozása, az aktív szerepvállalás a legteljesebb valóság, a mindenség megalkotásában.

Ez az igazi Játék, ami művészet, ahogy a zene és a tánc is. Olyan beteljesülés ez, ami csak az Istennek átadott, odaadott, ráhagyatkozó módon, a személyes én Istenbe olvadásával lehetséges.

AZ ALKOTÁS CSAK ÖNFELEDT JÁTÉK LEHET.

(Beszélgetés az angyallal 151. o. 26. beszélgetés Lilivel)

Szemben tehát a testi gyermekkel, aki kíváncsi, mindent meg akar tudni, meg akar kapni, ki akar próbálni, meg akar enni; aki mindent magába töm, hogy növekedjen testben és értelemben, és életerős, nagy, és a felnőtt lét fizikai kihívásaira felkészült felnőtté váljon, az ISTENGYERMEK játszik. Játszik a világ erőivel, amelyeket az Isten a kezébe ad, elmerül benne, belefeledkezik, és teremti. Megteremti az Új Világot az Istenben: AD. ÁRASZT. Nem önmagát növeli, hanem a feladatát tölti be: TESZ. Magától értetődő, természetes módon teszi a feladatát.

De mi az? Honnan tudhatom, hogy mi az én feladatom? Hogy azt teszem-e?

Amíg ezen gondolkoztam, rápillantottam a Beszélgetés az angyallal könyvre. Választ akartam keresni a kérdéseimre, de nem kellett. A könyv a 166. oldalon volt nyitva:

**„VAN-E TERMÉSZETESEBB VALÓSÁG,
MINTHOGY MI BESZÉLGETÜNK? „**

Ahogy ezt elolvastam, tudtam, hogy itt én véget érek, és ti következtek. Csak egy záró gondolatot akartam még találni, amivel ki tudom fejezni azt, amit átélek az Istennel kiteljesedő kapcsolatomban és életemben. Ugyanezen az oldalon ezt is megtaláltam:

„Idézzük az örömet, és eljő az Ő országa.”

Most pedig örüljünk együtt, énekeljük el Marika vezetésével, hogy Örülök én”, és beszélgessünk!

Kérdések a márciusi Örömnep – „Beszélgetés az angyal által megfogalmazott gyermek születéséről” – témájához:

Milyenek a testi gyermekek?

Miről beszél Jézus, amikor példaként állítja elénk a kisgyermeket?

Milyen GYERMEKRŐL beszél az angyal?

Ki az az Új, akit meg kell szülnünk?

Gyermekekké kell válnunk? Ha igen, hogyan?

Mit kell tennünk? Honnan tudhatjuk, hogy mi a feladatunk és hogy azt tesszük-e?